

РЕШЕНИЕ

№ 6795

гр. София, 18.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 09.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9110** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

8

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Ю. Б. – гражданин на У. срещу Отказ рег. № 5364р-4787/10.03.2021 на Директор на Дирекция“ Миграция“, с който е отказано предоставянето на право на дългосрочно пребиваване в РБ на Б. Ю., гражданин на У..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че в периода от 07.10.2014 година до 08.02.2017 година е бил в страната и не я напуснал, бил е в производство по предоставяне на международна закрила и е живял на един и същи адрес на територията на РБ и периодът от 07.10.2014 година до 08.02.2017 година следва да бъде включен в периода на законен престой. Иска се отмяна на отказа.

В съдебно заседание, оспорващият-Ю. Б. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването-Директор на Дирекция ”Миграция” редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Т.,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно

неоснователността на подадената жалба развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 8121К-1498/19.04.2021 година на Министър на вътрешните работи Н. Д. Н. е назначен на длъжността- Директор на Дирекция "Миграция" считано от датата на встъпване в длъжност.

Оспорващият Б. е пристигнал в РБ легално с автобус и с издадена виза от Посолството на РБ в К. на дата 16.09.2014 година с период на валидност от 06.06.2014 година до 06.12.2014 година със срок на валидност 90 дни / виза тип С".

На 07.10.2014 година оспорващият подал молба за международна закрила, като с Решение № ДС-253/20.01.2015 година Решаващ орган при ДАБ към МС образувал производство по предоставяне на международна закрила на Б. Ю..

С Решение № 4791/10.06.2015 година на Председател на ДАБ е отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С Решение № 6555/2015 година по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на Б. Ю. срещу Решение № 4791/10.06.2015 година на Председател на ДАБ.

С Решение № 1334/07.12.2016 година, постановено по адм. дело № 13880/2015 година по описа на ВАС е оставено в сила Решение № 6482/26.10.2015 година по описа на АССГ.

На 17.03.2017 година оспорващият депозирал последваща молба за предоставяне на закрила до ДАБ към МС на РБ, а с Решение № 25- ОК/27.03.2017 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ не допуснал последваща Молба, рег. № 10848/17.03.2017 година на ДАБ от Б. Ю. до производство по общия ред.

Със Заповед № 357/-1290/20.06.2017 година на ВПД Директор ОДМВР- В. е наложена ПАМ- „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна на Б. Ю.- гражданин на У..

С Решение № 4986/24.07.2017 година, постановено по адм. дело 3601/2017 година по описа на АССГ е отменено Решение № 25-ОК/27.03.2017 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, изпратена е преписката на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ за ново разглеждане при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е влязло в сила на 24.07.2017 година.

На 09.11.2017 година оспорващият влязъл отново в РБ с виза по чл.15, ал.1 от ЗЧРБ и пребивава в РБ от 17.11.2017 година до настоящия момент на основание издадено Разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ/ като чужденец, получил право на пенсия съгласно законодателството на държавата си на произход и разполага с достатъчно средства за издръжка в страната.

На 02.02.2021 година оспорващият депозирал Заявление до Директор на Дирекция "Миграция" [населено място], с което поискал да му бъде предоставено право на дългосрочно пребиваване в РБ на основание чл.24г от ЗЧРБ, като към заявлението си приложил- изискуемите документи по чл.51, ал.2 от ППЗЧРБ.

След анализиране и събиране на относимите доказателства, ответникът по оспорваното издал оспорения Отказ, рег.№5364р-4787/10.03.2021 година, с който отказал предоставяне право на дългосрочно пребиваване в РБ на Б. Ю..

Отказът е връчен на съпругата на оспорващия на 16.03.2021 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ, рег. №5364р-4787/10.03.2021 година година на Директор на Дирекция "Миграция", представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-това е Директор на Дирекция "Миграция", на когото изрично по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, наред с Директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица да разглежда документите на чужденец за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), в това число да се произнася и по заявления за предоставяне право на дългосрочно пребиваване на чужденци в РБ. Съгласно [чл. 24г, ал. 10 от ЗЧРБ](#) и [чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ](#) решения по заявленията за предоставяне на право на дългосрочно, респективно постоянно пребиваване се вземат от компетентния орган на МВР, а съгласно [чл. 57, ал. 2 от ППЗЧРБ](#), във вр. [чл. 76, т. 1 от ПУДМВР](#) това е директорът на дирекция "Миграция", която е отделна и самостоятелна структура в МВР за регулиране на миграционните процеси и административния контрол върху пребиваването на чужденците в страната - [чл. 35, ал. 1, т. 5](#), във вр. [чл. 43а, ал. 2 от ЗМВР](#) и [чл. 3, т. 5 от ПУДМВР](#).

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността- Директор на Дирекция "Миграция" и не е бил заместван.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.24г от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по [чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т](#).

Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

При издаването на отказа, Директор на Дирекция "Миграция" е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В Чл. 24г. От ЗЧРБ е посочено, че статут на дългосрочно пребиваване се предоставя на чужденец, който е пребивавал законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на 5 години преди подаване на заявлението за разрешаване на дългосрочно пребиваване. След придобиването му статутът на дългосрочно пребиваване е постоянен, доколкото не са възникнали основания за отнемането му по [чл. 40](#). В алинея втора е доуточнено, че периодите на пребиваване на лицата по [чл. 23а](#) и на лицата, пребиваващи изключително на основание от временно естество като работещи по програми au pair, сезонни работници, доставчици на презгранични услуги, работници или служители, командировани от доставчик на услуги, за осигуряване на презгранични услуги, или когато разрешението им за пребиваване е формално ограничено, не се отчитат при изчисляване на периода на пребиваване по ал. 1, като при изчисляване на периода на пребиваване по ал. 1 се отчита само половината от времето на пребиваване на чужденците като студенти, ученици или стажанти на основание [чл. 24в](#). Статут на дългосрочно пребиваване може да се предостави и на чужденец, който се ползва от международна закрила. По отношение на чужденците с предоставена международна закрила при изчисляване периода на пребиваване по ал. 1 се включва и половината от срока на пребиваване, считано от датата на подаване на заявление за предоставяне на международна закрила до датата на издаване на български документ за самоличност съгласно [Закона за българските лични документи](#) или целият срок на пребиваване между посочените дати, ако той е повече от 18 месеца. По силата на алинея 6 притежаването на разрешение за пребиваване в друга държава членка на основание предоставена закрила, различна от международна закрила, или наличието на висящо производство за издаване на такова разрешение не е основание за предоставяне статут на дългосрочно пребиваване, а съгласно алинея 7 наличието на висящо производство за предоставяне на международна закрила не е основание за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване. Периодите на отсъствие от територията на Република България не прекъсват периода, посочен в ал. 1, и се отчитат при изчисляването му, когато са под 6 последователни месеца и не надхвърлят общо 10 месеца за 5-годишния период. За предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване чужденецът трябва да представи доказателства, че разполага за себе си и за членовете на своето семейство с достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната работна заплата и минималната пенсия, както и че притежава задължителна здравна

осигуровка или застраховка за срока на пребиваване съгласно законодателството на Република България. Компетентният орган на Министерството на вътрешните работи взема решение по заявлението за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващ в срок до два месеца от депозирането му. При правна и фактическа сложност и при необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде продължен с два месеца. При предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващ на чужденеца се предоставя информация за правата и задълженията, произтичащи от този статут, а редът за разглеждане на заявлението се определя с [Правилника за прилагане на закона, който](#) в чл. 51 е визирал, че за получаване право на дългосрочно пребиваване чужденецът лично подава заявление по образец съгласно [приложение № 6](#) в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР, към което прилага копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката и личните данни; за сверяване автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка за период, не по-малък от една година, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, като се вземат предвид минималната месечна работна заплата и пенсия за Република България, задължителна медицинска застраховка, валидна за територията на Република България, когато лицето не е осигурено по [330](#), доказателства за осигурено жилище, копие на решение за предоставена международна закрила от Държавната агенция за бежанците - в случаите по [чл. 24г, ал. 4 ЗЧРБ](#). Службите за административен контрол на чужденците прилагат служебна справка от информационните фондове на МВР за законното пребиваване на чужденеца през последните пет години на територията на Република България., като към документите по ал. 2 началниците на сектори/групи "Миграция" при ОДМВР прилагат служебна справка от информационните фондове на МВР за непрекъснатост на пребиваването на чужденеца съгласно [чл. 24г, ал. 3 и 8 ЗЧРБ](#), за предоставяне право на дългосрочно пребиваване на основание на международна закрила се прилага служебна справка от Държавната агенция за бежанците, удостоверяваща датата на подаване на молбата за международна закрила, и служебна справка от Дирекция "Български документи за самоличност" - МВР, удостоверяваща датата на издаване на български документ за самоличност. В алинея 5 е доуточнено, че за предоставяне право на дългосрочно пребиваване началниците на сектори/групи "Миграция" при ОДМВР прилагат към заявлението и писмено становище относно възможността чужденецът да придобие този статут.

В чл. 53 от ППЗЧРБ е доуточнено, че заявлението за предоставяне право на дългосрочно пребиваване се подава най-малко два месеца преди изтичането на разрешен срок на пребиваване на чужденеца в страната, разглежда се и решава в срок до два месеца, а при правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи или информация срокът може да бъде удължен с два месеца, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че следва да предостави необходимите документи или информация в едномесечен срок. В случай че допълнителните документи или информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане, а за взетото решение чужденецът се уведомява писмено по реда на [АПК](#). По силата на алинея четвърта при предоставяне право на дългосрочно пребиваване службите за административен контрол на чужденците представят на чужденеца информационна брошура, съдържаща разяснения относно правата и

задълженията на чужденеца въз основа на придобитото право.

По силата на § 3.от ДР на ППЗЧРБ "Пребиваване без прекъсване" по [чл. 36, ал. 2](#), [чл. 38, 38а](#) и [чл. 42, ал. 2](#) е налице, когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на Дирекция "Миграция" - МВР, ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 7 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, и той не е напуснал територията на Република България. В Параграф 3а на ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#) на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на дългосрочно пребиваване в РБ, като към заявлението си приложил всички изискуеми документи на основание чл.51,ал.2 от ППЗЧРБ, а след получаване на заявлението в изпълнение на задължението, визирано в нормата на чл.51,ал.4 от ППЗЧРБ административният орган е събрал служебни справки от информационните фондове на МВР за установяване законното и без прекъсване пребиваване в РБ на оспорващия, справка за чужденците, справка за пътуване на лице и е приложно положително становище от ДАНС на основание чл.22,ал.4 от ЗЧРБ и становище в посока постановяване на отказ. Заявлението е подадено не по-късно от два месеца преди изтичане на срока на разрешеното пребиваване и е разгледано от страна на Директор на Дирекция "Миграция" също в рамките на два месеца, при което административният орган е спазил процесуално – правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

При издаване на отказа, административният орган е спазил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ.

В нормата на чл.26, ал.2 от ЗЧРБ са визираны предпоставките, при наличието на които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по [чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т](#). За предоставяне статут на дългосрочно пребиваващ чужденец е необходимо да бъдат изпълнени две кумулативни условия – чужденецът е да е пребивавал законно и без прекъсване на територията на РБ в рамките на 5 години преди подаване на заявлението за дългосрочно пребиваване или 10 години при пребиваване по чл.24в от ЗЧРБ, периодите на отсъствието от територията на РБ да са под 6 последователни месеца и не надхвърлят общо 10 месеца за 5 годишния период.

В конкретния случай, основният спорен въпрос по делото е дали времето, през което оспорващият е бил в производство за международна закрила за времето от 07.10.2014 година до 08.02.2017 година се счита за законен престой или не.

В РЕШЕНИЕ № 9569 ОТ 18.08.2016 Г. ПО АДМ. Д. № 3040/2016 Г., VII ОТД. НА ВАС е посочено, че „Езиковото тълкуване на разпоредбата сочи, че законодателят

изисква продължителността на периода - пет години, да е налице както по отношение на законността на пребиваването, така и по отношение на непрекъсваемостта му. Свързването на двете изисквания - законно и без прекъсване, със съюза "и" безспорно установява кумулативността им по отношение на продължителността на периода. До същия извод води и логическото тълкуване на разпоредбата. Законът не допуска периода на пребиваване да е прекъсван от период или периоди, в които лицето не е пребивавало на територията на страната законно - поради липсата на правно основание, на основата, на което да пребивава законно или да е пребивавало на територията на страната без правно основание. В противен случай законодателят не би поставил изискването за законност и без прекъсване в кумулативна зависимост, а би изисквал присъствието на законно основание да формира общо пет години престой на законно основание независимо от броя на прекъсванията. Но това не следва от разпоредбата. Това, което разпоредбата изисква е лицето в рамките на целия петгодишен период да е имало без прекъсване законно основание за пребиваване на територията на страната.

Този извод следва и от тълкуването на разпоредбата в контекста на целта на закона (*ratio legis*). Законодателят е приел, че петгодишната продължителност на законното и без прекъсване пребиваване свидетелства за трайно привързване на съответното лице със страната и следователно за трайно му установяване в страната. Това изискване на националното право е в съответствие с чл. 4 (1) Директива 2003/119.

В рамките на този петгодишен период на законно пребиваване в страната лицето може да отсъства фактически от територията ѝ за срока по [чл. 24г, ал. 8 ЗЧРБ](#). Това изключение досежно фактическото отсъствие от територията на страната е логически и житейски обосновано. То е мотивирано с наличието на различни житейски ситуации и възможните ангажименти на чужденеца към лица, които живеят в друга държава. Но възможността за отсъствие не се отнася до законността и продължителността на основанието в рамките на петгодишния период. Законодателят изрично в [чл. 24г, ал. 8 ЗЧРБ](#) е употребил израза "период на отсъствие от територията", т.е. период на фактическо отсъствие, не период на липса на законово основание за присъствие. С оглед на така съществуващата нормативна уредба тогава, когато лицето пребивава на законно основание пет години на територията на страната, то може да е отсъствало от нея за периоди под шест последователни месеца, които не надхвърлят общо десет месеца за петгодишния период“

Нещо повече, В ДИРЕКТИВА 2013/32/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила в чл. [чл. 9, § 1 от Директива 2013/32](#) е посочено, че оставането в страната по време на производство по молба за международна закрила не съставлява пребиваване-кандидатите могат да останат в държавата-членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III. Това право за оставане в държавата-членка не съставлява право на пребиване.

В случая след приключване на производството по ЗУБ оспорващият е напуснал територията на РБ на 18.07.2017 година за да кандидатства за виза тип „Д“ с цел получаване право на продължително пребиваване в РБ и е влязъл в РБ с виза тип „Д“ на 09.11.2017 година. В периода от 07.10.2014 година до 08.02.2017 година/ когато е било висящо производството по предоставяне на международна закрила, оспорващият не е пребивавал законно в РБ, макар и да е имал право да остане на територията на РБ – по аргумент от нормата на чл. 29 от ЗУБ-по време на

производството чужденецът има право да остане на територията на Република България, но това оставане на територията на РБ не е приравнено на пребиваване, още по-малко на законен и непрекъснат престой на територията на РБ и съществуващото въз основа на законова норма право на оставане в държавата до приключване на производството по молбата за закрила, в т.ч. докато изтече срокът, в който може да бъде упражнено правото на ефективна съдебна защита, установява правния статус на оспорващия на лице, което не е в незаконен престой по смисъла на [чл. 44, т. 4 ЗЧРБ](#), съответно не попада под регламентацията на [Директива 2008/115](#), но следва да бъде посочено, че [лицето не се смята в незаконен престой само и единствено за целите на производството по ЗУБ и спрямо него не могат да бъдат налагани ПАМ по реда на чл.44,т.4 от ЗЧРБ. Наличието на открито производство за предоставяне на международна закрила изрично по силата на чл.9 от Директива2013/32 не представлява пребиваване, още по- малко законно и непрекъснато. Следва да бъде посочено още нещо - за получаване право на дългосрочно пребиваване се отчита само законно и непрекъснато пребиваване само на онези чужденци, които са получили международна закрила, /но не и онези които са получили отказ/ и то само половината от срока на пребиваване, считано от датата на подаване на заявление за предоставяне на международна закрила до датата на издаване на български документи за самоличност съгласно Закона за българските лични документи или за целия срок на пребиваване между посочените дати и именно поради това , че оспорващият не е лице с предоставен статут на бежанец, а напротив налице е влязъл в сила Отказ за предоставяне на международна закрила, законосъобразно административният орган е взел предвид и не е включил в периода времето от 07.10.2014 година до 08.02.2017 година като законно и непрекъснато пребиваване на територията на РБ, защото оспорващият не е получил закрила и не му издаден български документ за самоличност. Нещо повече дори- оспорващият е влязъл на 09.11.2017 година с виза тип „ Д“ и на него му е разрешено пребиваване на територията на РБ и този период, през който оспорващият е бил във висящо производство по ЗУБ не следва да се включва в общия петгодишен престой именно поради отсъствие на предпоставките за законен и непрекъснат престой, още повече, че през 2017 година оспорващият има напускане на РБ и не са налице основанията за предоставяне право на дългосрочно пребиваване.](#)

[Наред с това, при издаване на отказа административният орган в изпълнение на нормата на чл.26,ал.8 от ЗЧРБ е отчел продължителността на пребиваване на чужденца в РБ, възрастта, здравословното му състояние, семейното положение, съществуващите връзки в страната и наличието на връзки с държавата на произход, както и обстоятелството, че на украинския гражданин не е ограничено правото на пребиваване в страната, тъй като към момента чужденецът е продължително пребиваващ чужденец на основание чл.24,ал.1,т.10 от ЗЧРБ.](#)

Издаденият отказ отговаря и на целта на закона-да се отказва издаването на разрешения за дългосрочно пребиваване на чужденци в РБ, по отношение на които са налице предпоставките за отказ.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадения отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на оспорващия за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. Съгласно чл.143,ал.

3 (Изм. - ДВ, бр. 15 от 2021 г.) от АПК-когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Съгласно чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 100 до 200 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведено е едно съдебно заседание и юрисконсулт Т. се е явила, депозирала е и писмени бележки и този размер е справедлив и съответен на осъщественото процесуално представителство на ответника по оспорването. .

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство .Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Ю. Б. – гражданин на У. срещу Отказ рег. № 5364р-4787/10.03.2021 на Директор на Дирекция“ Миграция“, с който е отказано предоставянето на право на дългосрочно пребиваване в РБ на Б. Ю., гражданин на У..

ОСЪЖДА Ю. Б.- гражданин на У. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: